

opusdei.org

Лист Владики (січень 2008 р.)

В своєму щомісячному листі владика Хав'єр Ечеваррія нагадує, що, поважаючи свободу кожного, ми, християни, повинні передавати нашу віру своїм прикладом і словом.

24.12.2008

Мої дорогі діти, хай береже Ісус моїх дочок та синів!

Починаючи з 25 грудня, все притягає наші думки до

народження Христа, Вічного Слова Отця, що став плоттю та народився від Діви Марії для спасіння нашого. В країнах з християнською традицією народне благочестя багатьма способами виражає радість з приводу цього дивовижного таїнства. Багато людей доброї волі, включаючи нехристиян, поділяють із католиками ідеали миру, справедливості та солідарності, що пов'язані з цим святом, що є черговим доказом того, наскільки вістка Христа відповідає найглибшим прагненням людства.

Але крім пробудження цих очікувань (які також важливі, особливо в такий час, як сьогодні, коли немає миру в багатьох країнах та в багатьох серцях), найголовнішим посланням Різдва є сама подія, яку ми святкуємо. Про це незадовго до Різдва нагадав

Святіший Отець: «В Віфлеємі
Світло, що освітлює наше життя,
було явлене світові; було розкрито
шлях, що веде до повноти нашої
людськості. Якщо не
усвідомлювати, що Бог став
людиною, навіщо святкувати
Різдво? Свято втрачає свій сенс.
Ми, християни, передусім маємо
знов підтвердити з глибокою та
щирою переконаністю істину про
народження Христа, щоб свідчити
перед усіма чоловіками та
жінками про нечуваний дар,
багатство якого призначене не
лише для нас, але для кожної
людини» (Бенедикт XVI.
Звернення на генеральній
аудієнції, 19 грудня 2007 р.).

Різдво знов демонструє нам
невідкладну потребу співдії в
застосуванні плодів Відкуплення. І
чудовий приклад надають нам
віфлеємські пастухи. Після того, як
вони спішно прийшли до хліву, і

знайшли Марію, Йосифа й дитяtko, що лежало в яслах, пастухи, сповнені радості, повернулися до своїх звичних справ. Вони повернулися внутрішньо зміненими, славлячи й хвалячи Бога за все, що чули та бачили, палко бажаючи передати рідним та сусідам благу звістку. І всі, хто чув їх, дивувалися тому, що пастухи їм оповідали (Лк 2:16-20). Вони поширювали цю звістку, не дивлячись на те, що були, ймовірно, людьми стриманими, як це актуально й сьогодні, не дуже схильними до розмов.

Коли хтось зазнає великої радості, то відчуває конечну потребу передати її іншим. Поготів, якщо йдеться про надприродне життя, яке приніс на землю Ісус. Це щастя неможливо приховувати, тому християнське покликання, за своєю природою, несе в собі

потребу в апостольстві. Радість бути спасеними Богом не може втриматися в одному лише серці. «Св. Августин каже, що той, хто зуміє навернути навіть одну душу, вже звільняє свою. Подумайте, що це значить, приводити души на шлях Божий, віддаючи себе. Щось чарівне! Тому що благу притаманне поширюватися. Якщо я насолоджуюся якимсь благом, то в мене має бути дійове прагнення того, щоб інші могли розділити таку ж радість» (Св. Хосемарія. Нотатки, що зроблені на зустрічах, 29 грудня 1959 р.).

Але в багатьох місцях укорінилося хибне уявлення, що не варто говорити з іншими людьми про свої релігійні переконання. Вважається, що це рівнозначно вторгненню в їхній приватний образ життя, порушенню приватності. Ми повинні відкинути такого роду підхід та

завжди бути готовими
обґрунтувати надію свого
християнського покликання (пор.
1 Петр 3:15) з щирим бажанням,
щоб блага вістка про спасіння
прозвучала для наших рідних,
друзів та знайомих.

Не слід задовольнятися простим
свідченням на своєму прикладі,
тому що лише прикладу, хоча й
потрібного, недостатньо. Згадаємо
закид Господа тим, хто не зміг
застерегти людей від небезпеки
ідолопоклонства: *усі вони пси німі,
гавкати не можуть; мріють,
лежачи, і люблять спати (Іс
56:10).*

Мої дочки та сини, будемо пильні,
щоб не заслужити такого закиду,
інакше ми не будемо більше *сіллю
землі і світлом для світу (Мт 5:
13-14)*. А цього не повинно
відбутися. Чи підтримуєте ви свою
апостольську ревність як

надприродний інстинкт? Чи просите Господа вкласти в уста ваші потрібні слова в щоденних розмовах, під час роботи й відпочинку? Ми повинні говорити людям про божественне зішестя, що було явлене приходом Сина Божого в світ, та про те, що Господь чекає на нашу співучасть в поширенні Його послання любові, життя та миру.

Декілька днів тому Конгрегація віровчення оприлюднила *Доктринальну ноту про деякі аспекти євангелізації*, роздумувати над якою Бенедикт XVI радить усім вірним. Серед іншого, цей документ нагадує, що «привести розум та свободу людини до несподіваної зустрічі з Христом та Його Євангелієм - це не є недоречним вторгненням, а радше узаконеним прагненням та служінням, здатним зробити людські відносини більш

плідними» (Конгрегація віровчення. Доктринальна нота про деякі аспекти євангелізації, 3 грудня 2007 р., N 5). «Повідомлення про значущі в релігійному плані подіях та істинах, щоб вони могли бути сприйняті іншими, є не тільки цілковито суголосним людському феномену діалогу, декларування та просвіти, але відповідає також іншому антропологічному факту – притаманному людині прагненню розділяти свої блага з іншими людьми».

Звісно, в цій сфері, як і в усьому, ми не лише поважаємо приватність та свободу інших, але й захищаємо їх, виключаючи будь-яку форми насильства. Ми чітко пам'ятаємо приклад та настанову Св. Хосемарії, коли він говорив: «Я завжди захищав особисту свободу совісті. Я не розумію насильства: воно, як я

бачу, непридатне для того, щоб переконувати або перемагати за його допомогою» (Св. Хосемарія. Бесіди з отцем Ескривою, N 44).

Коли Другий Ватиканський Собор завершався, наш Засновник надихав нас застосовувати на практиці важливі науки цієї великої церковної асамблеї. Крім іншого, він закликав нагадувати людям – прилюдно та індивідуально - про загальний заклик до святості та апостольського служіння, так потужно проголошеного Собором. Він повторював, що ми повинні прагнути вести з усіма - католиками та некатоликами, християнами та нехристиянами – постійні апостольські розмови спираючись на правду та милосердя. І так він жив до самого кінця. Як багато спогадів пов'язано з тим, як він використовував усі можливості

служити в цьому відношенні
душам.

В ті роки часто можна було
почути, що краще не
роз'яснювати християнську віру
іншим; дехто навіть розглядав
діалог як бесіду, під час якою треба
відсунути істини вчення Церкви,
навіть якщо висловлення думки зі
згадуванням Бога або істин, що
Він явив нам, було б вагомим та
аутентичним. За таких умов,
спираючись на Євангелія, Св.
Хосемарія наводив багато
прикладів того, як Ісус говорив або
проповідував своїм сучасникам. І
любив підкреслювати, що
християни протягом століть діяли
в такий самий спосіб, наслідуючи
приклад Вчителя. «Проповідуючи
Євангеліє, перші Дванадцять мали
чудові розмови з тими, кого
зустрічали та відшукували під час
своїх подорожей та мандрівок.
Церква сьогодні не існувала б,

якби не було надприродного діалогу апостолів з усіма цими душами. Християнський апостолат можна визначити так: *ergo fides ex auditu auditus autem per verbum Christi (Римл 10:17); віра — із слухання, а слухання - через слово Христове»* (Св. Хосемарія. Лист від 24 жовтня 1063 р., N 13).

В своїй недавній енцикліці про християнську надію Папа Римський виразно розвинув це вчення. Почавши з того, що прагнення святості передати неможливо (ніхто не замінить нас в нашій особистій відповіді на Божу ласку), Бенедикт XVI пояснює: «Відносини з Ісусом, проте, це відносини з Тим, хто віддав себе для відкуплення усіх (див. 1 Тим 2:6). Причетність до Ісуса Христа утягає нас до Його «перебування для всіх», що стає і нашим способом буття. Він зобов'язує нас жити для інших

(Енцикліка *Spe Salvi*, 30 листопада 2007 р., N 28). В цьому то й корениться потреба нести благу вістку про спасіння іншим душам. «Наше покликання дітей Божих у світі вимагає, щоб ми не тільки прагнули особистої святості, але й пройшли шляхами земними, перетворюючи їх на шляхи, що через попри усі перешкоди приведуть душі до Бога» (Св. Хосемарія. Христос проходить поруч, N 120). Ми абсолютно переконані, тому що це тісно пов'язано з отриманим нами покликанням, що наш Господь хоче, щоб ми поширили особистий апостолат дружби та довіри, притаманний вірним, що живуть з божественним покликанням у світі, і конкретно для тих, хто живе в душі *Opus Dei*.

Цього місяця виповняється 75-я річниця з того часу коли Св. Хосемарія надав вирішального

поштовху апостольській праці з молоддю, яку він провадив з часів заснування Opus Dei. В субботу 21 січня 1933 р. наш Отець вперше зібрав невеличку групу юнаків, щоб поговорити з ними про християнську духовну формацію.

Наш Отець почав цю діяльність з величезним надприродним баченням, завзятістю та любов'ю. І хоча, як він часто згадував, на перше «коло» прийшли лише троє з дев'яти чи десяти запрошених, Св. Хосемарію це не засмутило. Сповнений віри, звертаючись за посередництвом Пресвятої Діви та Св. Йосифа і знов довіривши працю з молоддю архангелу Рафаїлу та апостолу Св. Івану, він благословив тих перших хлопців Святими Дарами. Розважмо, без поспіху, його слова: «Коли урок закінчився, я прийшов разом з хлопчиками до каплиці. Я тримав у руках нашого Господа в Святих

Дарах в монстранції. Я підняв його та поблагословив тих трьох ... і я побачив три сотні, три сотні тисяч, тридцять мільйонів, триста мільйонів...білі, чорні, жовті, усіх кольорів та їхніх сполучень, які тільки може уявити людська любов. Я навіть недорахував, тому що... все це стало реальністю. Я недорахував, тому що Господь виявився набагато більш щедрим» (Св. Хосемарія. Нотатки, зроблені на зустрічах, 19 лютого 1975 р.).

Наступного дня, в неділю, 22 січня, було проведено перший урок катехизації (незамінний засіб в нашій апостольській праці з молоддю, так само, як з іншими) за участю декількох хлопчиків, з якими займався наш Отець. Вони відправились до школи на околиці Мадриду в районі Лос Пінос, де на них чекала велика група дітей. Уроки духовного формування і катехизація, а також

відвідування бідних та хворих, що вже проводилися нашим Засновником деякий час, були й завжди будуть міцним підґрунтям того апостольського служіння, яке, як говорив наш Отець, є для нас «зіницею ока».

Звичайно, що вся вагомість та радість цього апостольського служіння в основному припадає більш молодим членам Прелатури та тим, кому особливо довірене таке завдання. Мої дочки та сини, подумайте про впевненість нашого Господа, котрий бажає вручити вам - так, щоб ви могли ліпити їх, як скульптор ліпить з глини, - душі безлічі молодих жінок та чоловіків, щиро зацікавлених пошуком глибинного сенсу свого життя. Бездоганно готуйте для них кола та уроки християнської доктрини, просіть Святого Духа вкласти в ваші слова ту силу, яка їх

залучить. І починайте рішуче говорити зі своїми друзями, розпочинаючи апостольський діалог, який приведе їх до Христа, *suaviter et fortiter* (Муд 8:1), *могутньо і доладно*.

Глибоко вражає наполегливість Бенедикта XVI, з якою він говорить про необхідність закликати молодих людей бути великодушними та стати ближче до нашого Господа, слідувати за Ним. Повторюймо це багатьом, з вірою в дію Святого Духа та ту здатність присвячувати себе служінню великим ідеалам, яка завжди була притаманна молоді, хоча часом, здається, дремає в їхніх серцях.

Звертаймося із впевненістю до Св. Рафаїла та Св. Івана - патронів цієї праці, а також до Св. Хосемарії, що розпочав цей апостолат багато років тому. І пам'ятайте, що тим

самим ви та всі ми готуємо
майбутнє Церкви, християнське
майбутнє суспільства.

Благословляю вас з любов'ю,

ваш отець

+ Хав'єр

Рим, 1 січня 2008 р.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
uk-ua/article/list-vladiki-sichen-2008-r/](https://opusdei.org/uk-ua/article/list-vladiki-sichen-2008-r/)
(18.04.2025)